

'Buitenschilder' trekt veel bekijks

HANK - Het is zomer en ze zijn er weer: de 'zomerschilders'; in het open veld dan wel te verstaan. Schilderachtig als het landschap zelf staan of zitten ze in de natuur hun visie daarop te geven. De mooiste plekjes worden uitgezocht en ezel, doek en penselen tevoorschijn gehaald. Zo ook in de Oranjepolder bij de Oranjehoeve, waar met een strooien hoed als Van Gogh, ("Maar mijn oren zitten er nog aan"), Ad Dubbeldam uit Hank een stukje Biesbosch op doek neerzet.

"Ik schilder juist dit plekje, omdat dat in de toekomst met Aakvlai en spaarbekkenproject zal gaan veranderen", vertelt de kunstenaar terwijl hij stug doorwerkt. Dan schuin vooruit naar de horizon wijzend: "Die boerderijen daar komen straks rondom in het water te staan. Die moet ik ook nog vastleggen, en Jannezand niet te vergeten."

Koeien

Hij krijgt het dus nog druk de komende tijd. Alles wat hier zo rondom hem ligt zal in twee grote waterplassen en een recreatiebos veranderen. De polders met de weiden en landbouwgewassen zijn gedoemd te verdwijnen. Zijn schilderijen zullen dan vast wel aftrek vinden. Er komen namelijk heel wat kijk- en kooplustigen langs. "Ik had dit schilderij al drie keer kunnen verkopen", lacht hij, "maar ik heb het al aan de eigenaar van de Oranjehoeve beloofd." Het achter hem liggende ophaalbruggetje en boerenhuisje heeft hij al geschilderd en is al besteld. Daarom wil hij het nog een keer doen. Maar nu eerst de Oranjehoeve afmaken. 's Morgens vroeg was het weer nog prachtig en de boer die langs kwam rijden riep vrolijk "Ik zal de koeien de wei injagen, dan krijg je een mooier

plaatje'. Achteraf zullen de koeien het wel betreurd hebben, want nog geen uur later brak er een hevig onweer los en kon ook Dubbeldam z'n boeltje inpakken. In de middag brak het zonnetje echter weer door en kon er alweer geschilderd worden.

Contrasten

Omdat het nog al een groot doek is, zal de kunstenaar nog wel enige keren naar de plek terug moeten keren. Daarom hoopt hij ook op een mooie zomer, liefst zoals vorig jaar. Op de vraag waarom hij zijn schilderijen dan niet thuis afmaakt is het antwoord: "Ik maak het liever ter plekke af, want thuis ga je meestal priegelen." Hij heeft geen voorkeur voor hele stille plekjes of een polderweg. "Alleen als je zo dicht bij een weg staat, komen vaak mensen bij je staan te praten." Op zich vindt Ad Dubbeldam dat niet erg, wel hinderlijk is wanneer de mensen met elkaar in discussie gaan. "Daar ben ik niet zo blij mee. Ik zeg meestal niets, maar als het te gek wordt vraag ik wel eens of ze een eindje verderop willen gaan staan kletsen."

Hij heeft zo in de jaren dat hij buiten schildert al heel wat grappige en minder grappige dingen meegemaakt. De boer die vriendelijk z'n koeien in de wei laat, staat in schril contrast met een boerin van een andere schilderachtige boerderij in de Biesbosch. Daar had de kunstschilder een mooi plaatsje op de dijk gevonden en ging helemaal op in zijn bezigheid, toen er op het weggetje onderlangs de dijk een 'auto toeterend langskwam. Een vrouw zwaaide naar hem "en ik zwaaide vrolijk terug, maar wat schetst mijn verbazing toen nog geen paar minu-

ten later diezelfde vrouw boos met de armen zwaaiend mij te kennen gaf onmiddellijk te verdwijnen van haar grond. Tja, een heel verschil met die mensen die mij zelfs koffie komen brengen of te eten vragen. Het is net als bij het schilderen, daar werk je ook met contrasten", filosofeert de schuder.

Alles vergeten

Ondertussen zijn al weer enkele auto's, maar vooral vakantiegan- gers op de fiets gestopt om een praatje te maken. Boven onze hoofden zijn drie straaljagers bezig met hun laagvlieg-oefeningen boven de dunbevolkte Biesbosch en zijn polders. De kunstenaar gaat onverstoorbaar verder. Drie keer komen ze over en dan is er weer communicatie mogelijk. "Erg hé", zeg ik boos. Dubbeldam echter onverstoorbaar: "Ik hoor het niet meer. Ik duik gewoon in m'n schilderij en vergeet alles om me heen. Zo kan ik uren doorgaan en voel de vermoeidheid of kou pas als ik stop en naar huis ga." Zo ook afgelopen winter toen hij in de vrieskou aan het aquarelleren was. "Mijn penselen voren vast in het water; ik moest steeds het ijskorstje lossteken met de achterkant van de kwast waarmee ik bezig was. Pas toen ik me weer wilde bewegen om op te stappen, voelde ik me misselijk en draaierig worden. Toen voelde ik de kou pas en werd er door bevangen." Vandaag echter brandt de zon behoorlijk. De koeien zoeken het water van de Blekekil op en staan prachtig dromerig voor de schilder te poseren. Wat hebben de zoal langskomende en stoppende mensen nu te melden, wil ik weten. "Meestal willen

ze weten hoe lang ik er over doe, hoe duur zo'n schilderij is, of ze vertellen dat ze zelf ook aquarelleren of schilderen. "Net stopte er nog een vrouw die vertelde dat ze zelf ook graag schilderde, maar het opgaf toen ze bij de academie geweigerd werd. Dat moet je nooit doen, je moet altijd doorgaan. Van Gogh is er zelfs ook afgetrapt toch? Het komt er heus wel uit als het er in zit, maar het creatief bezig zijn is nog het belangrijkste. Dat

vertel ik mijn cursisten ook altijd. Daar heb ik afgelopen zondag nog mee in het haventje van Hank en bij de Bakkerskil zitten werken."

Jan Steen

Eén anecdote wil de kunstenaar kwijt. Bij de boerderij 'De Steen' bij Made kreeg hij een maaltijd aangeboden en kon meteen zijn schilderij verkopen. "Daar moet ik nog steeds terug want de boer wil

eigenlijk nog heel graag dat ik hem met z'n gezin als het huishouder van Jan Steen op het doek zet". lacht Ad en mengt ondertussen zijn kleuren op het palet. "Ik moet de warmte en het goede licht er nog in zien te krijgen." Het is tijd om de schilder zijn rust te gunnen en ik stap op. Als ik nog even achterom kijk zie ik al weer een fietser met een korte broek afstappen en driftig gebaren maken.

Ad Dubbeldam werkt aan z'n schilderij van de Oranjehoeve en omgeving.

foto Dick Sars